

Бждщй литературенъ „кружокъ“.

Литературнитѣ „свѣтила“ въ столицата правяхъ интимно събрание.

Пръвѣ пжтъ една стая въ София виждаше съ гордость между четиритѣ си стѣни десетина души писатели, безъ никаква примѣса отъ други съсловия.

Да, само кандидати на славата!

Най-послѣ ледътъ се бѣше пукналъ, прѣградата бутната и сичкитѣ тие господа си долѣпяхъ лактитѣ, гледахъ се въ очитѣ, слушахъ си думитѣ, събрани подъ единъ покривъ, въ материално и духовно общение.

Професионалнитѣ зависти, нервозно раздраженитѣ самолюбия, глухитѣ умрази и неумолими зложелательства и дребнавости, бѣхъ отстѣпили мѣсто на дружни и братски отношения. Еснафътъ се укроти! Сѣкашъ, една атмосфера отъ топликъ и искренность се въдвори тука и свърза тие непримирими елементи.

Музолобивий господинъ Пенеловъ съ цѣната на голѣми усилия и убѣдителность бѣше успѣлъ да всели взаимно довѣрие у тие враждующи звѣзди на литературний небосводъ на България и да ги привлѣче у дома си.

Той пръвѣ бѣше направилъ това чудо, и се намираще въ вѣсторогъ отъ сполуката.